

3 Ποιήματα του Αντόνιο Μπαρνές Βάθκεθ

3 Poemas de Antonio Barnés Vázquez

Μετάφραση: Στέλιος Καραγιάννης

Traducción: Stelios Karayanis

Antono Barnés Vázquez, sevillano y doctor en Filología por la Universidad de Granada, es profesor de literatura española en la Universidad Complutense. Su libro «*Yo he leído en Virgilio*», *la Tradición clásica en el Quijote* (Editorial Academia del Hispanismo) obtuvo el III Premio Internacional de Investigación Científica y Crítica «Miguel de Cervantes». Ha publicado el ensayo *Elogio del libro de papel* (Rialp); una edición del diálogo *Sobre la felicidad* de Séneca (Escolar y Mayo); *Visita guiada por la literatura española* (Dykinson); *Los amores del Quijote* (Teconté); una edición de *El curioso impertinente* de Cervantes (Rialp), y *Carta a 9 estudiantes sobre 99 libros* (Trajano). Ha dirigido las cuatro convocatorias del certamen literario hispano-árabe «Paso del Estrecho». Coordina el proyecto *Dios en la Literatura Contemporánea* y los congresos internacionales *Autores en busca de Autor*. Su último libro es el poemario *El corazón de la libélula*, Madrid, Kolaval, 2020.

Ο Αντόνιο Μπαρνές Βάθκεθ, γεννήθηκε στη Σεβίλλη το 1967 και σπούδασε ισπανική φιλολογία. Είναι διδάκτωρ φιλολογίας του Πανεπιστημίου της Γρανάδας και καθηγητής της ισπανικής φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο Κομπλουτένσε της Μαδρίτης. Βραβεύτηκε με το βραβείο Μιγκέλ ντε Θερβάντες για το έργο του *Εγώ διάβασα στον Βιργίλιο*. Δημοσίευσε ποίηση και δοκίμια σε διάφορα περιοδικά στην Ισπανία και στο εξωτερικό. Επίσης το δοκίμιο *Εγκώμιο το τυπωμένου* βιβλίου. Εξέδωσε σε κριτική έκδοση τον διάλογο του Σενέκα *Για την ευτυχία* και διηγήματα του Θερβάντες. Συντονίζει, ανάμεσα σ' άλλα, το πρόγραμμα *Ο Θεός στη σύγχρονη Λογοτεχνία* και τα διεθνή συνέδρια *Συγγραφείς σε αναζήτηση συγγραφέα*. Η τελευταία του ποιητική συλλογή με τίτλο *Η καρδιά της λιμπελούλας* εκδόθηκε, με πρόλογο του ποιητή Χάιμε Σίλες, το 2020.

el ciego Homero teje su poema
noche y día componiendo versos
diferentes e iguales y pintando
la fría luna y el tórrido sol sobre
los campos de Troya y los mares
del sur
sin ver es capaz de dibujar maravillosos
contornos colores luces y atardeceres
quién nos diera ceguera para mirar
lo que se esconde tras la piel
lo que subyace en el corazón de la libélula

ο τυφλός Όμηρος υφαίνει το ποίημά του
νύχτα και μέρα συνθέτοντας στίχους
διαφορετικούς και όμοιους ζωγραφίζοντας
την παγερή σελήνη και τον διάπυρο ήλιο πάνω
απ' τις πεδιάδες της Τροίας και τις θάλασσες
του Νότου
δίχως να βλέπει είναι ικανός να σχεδιάζει θαυμάσια
περιβάλλοντα χρώματα φώτα και απόβραδα
ποιος θα μας έδινε την τυφλότητα για να δούμε
αυτό που κρύβεται πίσω απ' το δέρμα
αυτό που κατοικεί μες στην καρδιά της λιμπελούλας

Si el poema te llega hazme una señal a las 12
si el poema no es solo monólogo
sino un grito interior
una desesperada llamada
haz la señal
si el poema es una brisa que
alcanza los oídos del cuerpo
o los del alma
si las palabras son más
que trazos redondeados
dibujos minimalistas
y huecos
haz la señal

Αν το ποίημα σου έρθει στείλε μου ένα μήνυμα στις 12
αν το ποίημα δεν είναι μόνο ένας μονόλογος
αλλά μια εσωτερική κραυγή
μια απελπισμένη κλήση
στείλε μου το μήνυμα
αν το ποίημα είναι μια θαλάσσια αύρα που
φθάνει ως τ' αυτιά του κορμιού
η της ψυχής
αν οι λέξεις είναι κάτι περισσότερο
από γραμμές στρογγυλεμένες
μινιμαλιστικά σχέδια
και κενά
στείλε μου το μήνυμα

cuando estás a solas con tus palabras
fluyen como los ríos
se estiran y represan
bailan en los meandros
caen por las cascadas
se detienen
vuelven hacia atrás
cuando estás a solas con tus palabras
nacen firmes los vocablos
como niños robustos
y se disparan hacia arriba y hacia abajo
con la rienda de tu inteligencia
cuando estás a solas con tus palabras
esculpes con sonido celestial
los fonemas y morfemas
la sintaxis expandida y acortada
según tu intuición mágica
cuando estás a solas con tus palabras
entonces

όταν είσαι μόνος με τις λέξεις σου
ρέουν σαν τα ποτάμια
ανακλαδίζονται και συγκρατιούνται
χορεύουν μες στους μαιάνδρους
πέφτουν απ' τους καταρράκτες
σταματούν
γυρνάνε προς τα πίσω
όταν είσαι μόνος με τις λέξεις σου
γεννιούνται σταθερά τα φωνήεντα
σαν τροφαντά μωρά
και εκτοξεύονται προς τα πάνω και προς τα κάτω
με το χαλινάρι της διάνοιάς σου
όταν είσαι μόνος με τις λέξεις σου
λαξεύεις με ουράνιο ήχο
τα φωνήματα και τα μορφήματα
την αναπτυγμένη και συντομευμένη σύνταξη
σύμφωνα με τη μαγική σου διαίσθηση
όταν είσαι μόνος με τις λέξεις σου
τότε